

и чието съдържание трябва винаги да се движи в едни и същи граници, за да не ги компрометирам с писмата си пред техните бдителни майки, които сигурно и тъй се безпокоят.⁹ Удивителното обаче е, че в склонността си безпощадно да се себеанализира Лора ще открие и у себе си подобни рецидиви на клишираност, които не са в състояние да предадат истината, да изразят Аза: „Фразата звучи малко – като излязла от тетрадка за краснописание, но все пак е тъй.“¹⁰ Без преувеличение би могло да се твърди, че в писмата си Лора непрестанно оборва, оспорва, пародира модните фрази, неуморно разобличавайки тяхната модност, т.е. преходността им: „Щом науча по-добре езикът, ще *избягам* оттук (тази дума е станала много на мода в София, ако и неуместно да се употребява), ще ида в Париж или въобще някъде, където има по-добър климат.“¹¹ Налице е изобличение на модния поетически жаргон, проникнал в сферата на светското, но и чистосърдечно признание на заразеността, на обсебеността от него, тъй като мотивът *бягство, заминаване, движение, промяна* е дълбинно усвоен в писмата на Лора и изцяло е белязал житейското ѝ поведение. Отпътуването, смяната на пространствата е Лориният начин да овладее времето, да го изживява другояче, да го насища със събитийност, да го динамизира, надмогвайки покоя и пустотата му: „И тая неподвижност ме измъчва“ – споделя тя в едно от първите си писма до Петко Ю. Тодоров, изпратени от Русе¹². „Ще пиша глупави карти, додето тренът запъхти из мрачината – зная ли добре защо и къде“ – признава тя по-късно пред Яворов¹³ – едно признание, според което писане и пътуване се оказват несъвместими, взаимоизключващи се. Всъщност едно от очевидните противоречия в епистоларния дискурс на Лора е отрицанието на писането като компенсаторен акт, като заместител на същинските удоволствия и същевременно поривното, неудържимо, безконтролно набавяне на удоволствена действителност посредством навичния акт на писането. В тази кореспонденция се натъкваме на формулировки, които немилостиво зачеркват писането като неистинно досягане между теб и Другия и в които напълно липсва какъвто и да е пародиен привкус: „Защото ний все пак сме мъртви, додето сме принудени да си пишем“; „хубавото удобство да те целуна сега наистина, а не на шега – с глупавото перо.“¹⁴ Разбира се, самата Лора, както бе изтъкнато в предходната

⁹ Вж.: *Лора – Яворов. Писма и документи*. С., 1983, 128–129.

¹⁰ Пак там, с. 215.

¹¹ Пак там, с. 138.

¹² Пак там, с. 126.

¹³ Пак там, с. 156.

¹⁴ Пак там, с. 253; 340.